

Йовка — Укорно. Ти нѣма да говоришъ вече тѣй!
Помисли само по тоя въпросъ и ще видишъ. Вслушана.
Азъ бихъ искала да ти говоря, но — —

Мара — Станала да посрѣщне Боря, вижда ржкописа. Ржкописа ти билъ тукъ. Кога ще го дочетемъ?

Йовка — Когато искате.

Мара — Като дойде Борьо.

VII.

Влиза Борьо, съ Искра въ ржка.

Йовка — Щомъ го вижда, спуска се и му кваща ржката.
Най искренно те здрависвамъ, Борьо.

Борьо — Много ти благодаря, Йовке.

Насѣдватъ и тримата.

Борьо — Вадя чубучка отъ джебъ и я пълни.

Мара — Остави тютюна Борьо. — Знаешъ, че ти е забраненъ.

Борьо — Тѣй ми се е пропушило, че никакви заповѣди не признавамъ.

Йовка — За единъ глупавъ пушекъ, да рискувашъ —

Борьо — Немога вече да живѣя въ калѣпъ! Два дни, ама както ти е по воля.

Мара — Като Желя?

Борьо — Тѣкмо тѣй! Ей пийнахъ си нѣколко коняка и тѣй ми е широко на душата —

Мара — Какво си сторилъ, Борьо?

Борьо — Стига тоя калѣпъ! Нека два дена се живѣе, но, ей тѣй! Драсва кибритъ и пали лулата си. Желю се насвѣткалъ, както му е реда.

Мара — И защо това?

Борьо — И той сѣнувалъ нѣкакъвъ ужасенъ сѣнь.

Йовка — И вий съ тия сѣнища!

Мълчание.

Борьо — Въвъ споменъ, мръщи се и потрѣперва. То не е до сѣня, а до ония грозни и ужасяющи усѣщания.

Мълчание.